

thơ
PHẠM BÁ NHƠN

PHẦN II
NHỮNG SÁNG TÁC MỚI

2008-2009

Mục Lục

Ngày Thơ Còn Mẹ.....	1
Cánh Đồng Quê Tôi	2
Dấu Cũ	3
Giữa Đêm Đông	4
Đêm Thu Thị Trấn	5
Vạt Nắng Lòng Em.....	6
Mơ Dòng Thác Đổ.....	7
Giọt Mưa	8
Ngọn Gió Tình Em	1
Gửi Người Uống Rượu Bên Hồ.....	10
Em Về Quê Tôi.....	11
Mơ Em Về	12
Lỡ Hẹn	13
Hơi Men Ngày Cũ.....	14
Lời Ước Vu Vợ	15
Mơ Về Xứ Thanh.....	16
Huế Vào Xuân	17
Nha Trang Ngày Trở Lại	18
Hoa Xưa.....	19
Gửi Người Em Gái Đồng Hương.....	20
Thời Gian Và Khoảng Cách.....	21
Một Thoáng Dòng Sông.....	22
Nỗi Niềm Xa Xứ	23
Phút Hoài Niệm.....	25
Em Đến	26
Em Đi	27
Vẫn Còn	28
Hò Hẹn	29
Hà Nội Trong Tôi.....	30
Đêm Trăng Qua Phố	31
Gặp Lại Người Xưa.....	32
Về Xứ Anh Đào	33
Cô Ấy	34
Em Bán Hoa Tươi	35
Thuờ Mộng Mơ	36
Đêm Với Trăng.....	37
Một Thời	38
Về Ngắm Hương Giang	39
Mẹ Hiền.....	40
Về Huế	41
Con Đò Sông Cũ.....	42
Đôi Bàn Tay Mẹ.....	43
Hẹn Cùng Với Huế.....	44
Hẹn Về Quảng Trị	45
Một Thoáng Đêm Say	46
Nỗi Buồn Mất Mẹ	47
Một Sớm Mai.....	48

Ngoài Hiên Vắng	49
Xuân Mới	50
Dòng Sông Quê Cũ	51
Người Xa Bến Cũ	52
Vũng Tàu Ngày Em Đến	53
Vũng Tàu Mùa Hội	54
Chiếc Khăn Đóng Cửa Cha	55
Xa Chồng	56
Bến Sông Xưa	57
Biển Xưa	58
Xuân Đi	59
Xuân Vội Vàng	60
Tết Có Em	61
Khúc Tâm Tình Người Xây Dựng	62
Vô Đè	63
Đêm Nguyên Tiêu	64
Lời Nhắn Với Trăng	65
Nguyện Cùng Non Nước	66
Dòng Sông Cạn	67
Cội Nguồn	68
Tình Biên	69
Học Trò Nghèo	70

NGÀY THƠ CÒN MẸ

Từ dạo nằm nôi, thưở đầu đời
Tiếng ru êm ả mẹ ầu ơi
Say sưa giấc ngủ thơm mùi sữa
Thấm mát lòng con suốt một thời.

Nói tiếp qua từng mùa đi tới
Mỗi ngày có mẹ một ngày xuân
Nhìn Con khôn lớn cùng năm tháng
Quên hết gian lao, mẹ tảo tần.

Như búp măng non, tuổi lên ba
Mẹ yêu thương lắm nhất trong nhà
Những lần xa vắng, con nhớ quá
Chờ mong mếu khóc giọng ù oa.

Đêm nao mưa đổ trên mái lá
Chuyện kể năm xưa, ngoại quá nghèo
Mẹ nằm phía nửa manh chiếu vá
Con thiếp im lìm, má ngủ theo.

Ngày bước đến trường chân lẻo đẻo
Nửa mừng, nửa ngại cảnh xôn xao
Nhớ lời mẹ dặn khi vào lớp
Lúc gặp thầy cô ngả nón chào.

Giọt mực trẻ đùa loang trên áo
Mẹ hờn trách mắng chút vu vơ
Con khoe chữ viết trong trang vở
Mĩm cười mẹ giặt, trắng như mơ.

Những ngày còn mẹ, những ngày thơ
Nhớ sao cho xiết, nỗi mong chờ
Mẹ là sao sáng từng đêm tối
Soi lối con sang khắp bến bờ./.

CÁNH ĐỒNG QUÊ TÔI

Quê hương tôi, có cánh đồng bát ngát
Lúa hai mùa, tươi tốt nụ đơm bông
Hạt gạo trắng nuôi con người khôn lớn
Đề bao đời, đất nầy những mầm xuân.

Mớ phù sa, theo mưa nguồn đổ xuống
Cháy vô đồng, bồi lấp dấu hoang xưa
Tùng thừa rộng, những tên người khai khẩn
Ruộng trăm năm, nối tiếp vạt trâu bừa.

Ngọn gió mát, dạt dào hương lúa chín
Lay mặt sông, nặng trĩu bóng con đò
Chiều dưới bến, bước chân về hội hã
Lượn trên khung, xao xuyên cánh chim cò.

Ôi nhớ lắm, nơi đồng quê ngày đó
Tuổi thơ ngây, bắt dê lúc sương mờ
Sao quên được, vào những mùa giáp vụ
Theo Cha cày, đám ruộng buổi tinh mơ.

Quê hương ơi, từ xa xôi ngành ngọn
Nơi cho tôi, gửi trọn mớ ân tình
Đôi bàn chân, thưở bước trần trên đất
Vết thâm mờ, nhớ quá muốn hồi sinh

Đời đi qua, như mây ngàn vô định
Cánh đồng xưa, trong trí vẫn nguyên hình
Bát cơm trắng, gọi hương mùa lúa cũ
Bay theo hoài, mỗi buổi nắng bình minh.

DẤU CỬ

Người tìm đến, một lần không hẹn trước
Lúc quay đi, chẳng kịp nói câu gì
Ta ở lại, soi tìm trong đáy mắt
Thóang mơ hồ xác pháo buổi vu quy

Em còn đến, ru trái tim mộng mị
Đứng bên chiều suối tóc thổi lung lay
Và thỉnh thoảng, đem về bao nhung nhớ
Tối tăm mờ cánh vạc mãi mê bay

Ta nghe thấy, em những lần trốn chạy
Nhưng hãy còn dấu vết mãi quanh đây
Như con sóng, giọt rì rào biển dạt
Sóng làm ta, lay động khắp phương này.

Thôi bỏ mặc, một mình đang cựa quậy
Giữa chiêm bao đèn đầy với trăng sao
Mai em đến ta như làn gió thổi
Trên phiến đàn đội xuống nhịp xôn xao./.

GIỮA ĐÊM ĐÔNG

Anh trở giấc vô tình trong mộng寐
Em say nằm mơ ngủ suốt đêm qua
Chỉ một thoáng miên man lòng tê dại
Để nỗi niềm phút chốc vụt bay xa

Khuya giá rét cơn buồn tuôn xối xả
Theo mây trời lơ lững giữa không gian
Bên song cửa chiêm bao đời tuyết diệu
Sớm mai về trắng xóa lớp sương tan

Em có đến khi màn đêm hé mở
Đón anh về thao thức suốt canh khuya
Và có phải em nàng Tiên mới gặp
Bỏ vội vàng đi biệt một ngày kia

Đêm đông lạnh qua đời nghe vội vã
Gió miên man từng đợt cuốn bay về
Chờ đợi sáng mơ tìm người viễn xứ
Co ro nằm gộp nhặt nỗi đê mê.

Đêm đông giá lạnh nghe từng chiếc lá
Cuối đường xa vó ngựa gõ lê thê
Ta thầm hẹn mùa trăng về bên ngõ
Sưởi ấm cùng bờ bến cuối sông quê.

ĐÊM THU THỊ TRẦN

Đêm nay thị trấn lao xao gió
Hương sữa theo ngày lặng lẽ trôi
Người xa biên biệt mùa rơi lá
Úa vạt sương thu phủ trắng trời

Chuông đổ trên chùa vang ngõ vắng
Vọng về lay động tấm lòng tôi
Khuya nay phố cũ say trong mộng
Tiễn bóng trắng đêm lặn cuối đời

Ai trên những chuyến xe qua vội
Có chở theo về những sớm mơ
Thương người nhật lá bên hè vắng
Khuất dưới làn sương bóng mặt mờ

Thị trấn âm thầm tiễn đêm đi
Tôi ngồi nghỉ ngơi nhớ nhung chi
Ngàn sau tìm giữa mùa thu đến
Chỉ lá vàng rơi chẳng thấy gì.

VẬT NẮNG LÒNG EM

Vật nắng đỏ bên chiều xưa kỉ niệm
Trải ngang trời như lửa cháy cuồng si
Phút mơ mộng len qua đời mộng mị
Để mảnh tình tan vỡ hạt li ti

Anh cũng biết lòng em như vật nắng
Thoáng bên chiều rồi mất hút vào đêm
Mang theo chút suy tư và im lặng
Đến hôm sau nắng vẫn chiếu qua thêm

Em từng đến gõ lòng anh trước cửa
Sau bao lần ngồi đếm những giọt mưa
Trang thơ viết trơ mòn hòn đá cuội
Phơi trắng bờ lấp kín dấu chân xưa

Chiều đứng đợi và em không về nữa
Vật nắng loang úa nhạt giữa tâm hồn
Vẫn thơ củ đọng hờ trên lá cỏ
Xót xa buồn tím ngắt buổi hoàng hôn.

MƠ DÒNG THÁC ĐỒ

Đôi chân bước giữa phố chiều nắng nhạt
Lòng miên man mơ dòng thác ngày xưa
Thuở ta đến, em cũng vừa mới đến
Mưa đầu mùa rớt xuống hạt lúa thừa

Em ao ước làm chiếc cầu bên thác
Tay ta vươn muốn nối nhịp đôi bờ
Em dừng bước sau những ngày phiêu bạt
Đứng trên cầu soi bóng nước xanh mờ

Dòng thác đổ rì rào theo nhịp thở
Bay xuống đường dính tóc hạt li ti
Ta gượng gạo và em càng bỏ ngỡ
Dấu niền mơ theo những vết chân đi

Mai quay lại bên cầu xưa thác củ
Mộng tàn phai lấp dưới lớp sương mù
Ta hóa đá bên bờ chờ tiếng hát
Em làm chim nghe gió thổi vì vu..

GIỌT MƯA

Ta muốn em là giọt mưa rơi
Về đây thấm mát cả đất trời
Ngập tràn qua những đôi nương củ
Để mãi xanh tươi suốt cuộc đời

Hỡi giọt mưa đang rớt xuống thêm
Thành dòng nước chảy lặng vào đêm
Theo ai trôi xuống nơi đâu nhỉ
Bỏ lại bên sân lá úa mềm

Nhìn mưa đổ xuống muôn ngàn giọt
Cố tìm một giọt đã từng quen
Lòng mơ một thoáng thời xưa ấy
Đứng núp bên đường thuở có em.

NGỌN GIÓ TÌNH EM

Em bước nhẹ mỗi chiều qua góc phố
Ta vô tình hóa gió thổi theo sau
Có những lúc trên làn da mát lạnh
Gió và em đang đùa giỡn cùng nhau

Phút hồi sinh lan dần trong máu thịt
Lửa yêu thương âm ỉ cháy qua đời
Em và gió giữa mỗi chiều hạnh ngộ
Vẫn theo cùng suốt những buổi rong chơi

Ngọn gió thổi nhịp nhàng bao mong đợi
Theo người về như điệp khúc hoan ca
Em nũng nịu bờ môi cười tươi thắm
Lay tâm hồn phảng phất giữa trời xa

Đời lưu lạc qua từng miền đất lạ
Góc phố buồn vắng lặng bóng người xưa
Xin thắm hẹn một ngày em thành đá
Ta bên đường hoá gió thổi theo sau

GỎI NGƯỜI UỐNG RƯỢU BÊN HỒ

Cũng có kẻ đang ngồi bên chum rượu
Giữa trời quê phản phát gió heo may
Phút tĩnh lặng lòng gửi người xa xứ
Sợi tơ trời thảng tám lữg lơ bay

Để ta nhớ và mãnh hồn bốc cháy
Theo hơi men rót xuống ở bên hồ
Trưa dưới quán cạn dần chum rượu cũ
Ngất ngây say thương nhớ cánh đồng khô

Lòng ao ước đất trời về cứu độ
Níu ta cùng bè bạn với hương quê
Nghiêng chén rượu mặt hồ lay gợn sóng
Choáng say nằm ngủ thiếp giấc đê mê.

EM VỀ QUÊ TÔI

Em ghé về thăm quê tôi đó
Có thấy Trường Sơn rụng lá vàng
Buổi chiều rảo bước quanh Thánh Địa
Ngắm những Đồi Sim nở rộn ràng

Em có về thăm những xóm thôn
Khói mờ mái lá buổi hoàng hôn
Dân tôi đời vẫn từng lam lũ
Vất vả bao năm mãi dập dồn

Em có ghé về thăm xứ Hải
Ngắm dòng nước lũ vỡ bờ đê
Nghe phèng la đục thay lời hát
Vọng giữa quê hương khúc nãi nê

Từ thuở xa rời mảnh đất quê
Vẫn mong có những sớm mai về
Mẹ vui mừng đón ngay đầu ngõ
Thỏa nguyện lòng con những hẹn thề.

MƠ EM VỀ

Em có thể một lần quay về lại
Cho ta nhìn say đắm mắt nhung đen
Trong phút chốc mê man và tê dại
Vẫn theo hoài suốt cả cuộc bon chen

Vẫn ao ước một ngày em trở lại
Nhu nàng tiên tha thướt giữa thiên đường
Dáng quyến rũ làm tim người tê tái
Ngây ngất lòng sôi sục lửa yêu thương

Em hãy đến và vạn lần quay lại
Nhu trăng thơ lơ lững giữa lưng trời
Soi cùng ta khắp bến bờ sông bãi
Đi theo đời qua những nẻo rong chơi.

LỖ HẸN

Em rong chơi giữa cuộc đời
Để ta lỡ hẹn một thời yêu đương
Nhủ lòng thôi hết nhớ thương
Mà sao cứ mãi vẫn vương từng ngày
Phải chăng kiếp trước ta vay
Nay trời bắt trả nợ này cho em
Tơ duyên số phận đi kèm
Để người với rượu say mềm từng đêm
Rong chơi suốt cuộc êm đêm
Bỏ trắng lẻ bóng bên thềm mặt trăng
Thôi về rủ mớ tơ giăng
Tình như những đóm sao băng ngang trời.

HƠI MEN NGÀY CỬ

Chiều nào em trút men say
Để tôi ngây ngất đến ngày hôm sau
Ta mơ ta mãi có nhau
Mơ trong vườn chỉ có cau với trầu
Cau vươn cao tận nơi đâu
Giây trầu cũng bám theo bầu trời xanh
Men tình say cả đời anh
Rượu tàn nữa cuộc thôi đành chia đôi
Minh tôi cạn chén đêm trôi
Hơi men ngày cử đến hồi tái sinh.

LỜI ƯỚC VU VƠ

Chỉ là hai kẻ người dung
Sao ta vẫn nhớ vẫn mừng vẫn thương
Ước chi mình ở chung đường
Để khi ta nhớ ta thường ghé thăm
Ước chi ngay cửa em nằm
Ta là chiếc bóng trăng rằm soi qua
Nhưng mà em của người ta
Nên chi mình chẳng phải là của nhau.

MƠ VỀ XỨ THANH

Tôi muốn quay về thăm xứ Thanh
Lắng nghe khúc hát giọng trong lành
Nhìn sương đổ xuống khi sáng sớm
Ngắm những nương xanh, những thị thành

Tôi vẫn mơ về với quê em
Đôi bờ sông Mã vốn thân quen
Nước trôi soi bóng hòn núi Ngọc
Nổi nhịp Hoàng Long rục ánh đèn

Và những hoàng hôn nơi quán củ
Ngắm người chờ khách trước hàng hiên
Trăng đêm rọi xuống qua đầu ngõ
Lấp lánh bờ mi nét dịu hiền

Ao ước một lần về thăm lại
Ghé Rừng Trong Phố lối quanh co
Nghe cô giáo kể câu chuyện củ
Hái ổi ngày xưa tuổi học trò

Tôi nhủ thầm tôi với lòng tôi
Mai này biên biệt chốn xa xôi
Quê em tình nghĩa còn sâu nặng
Như những dòng sông vẫn lấp bồi,

Huế Vào Xuân

Bây giờ Huế đã vào xuân
Say sưa én liệng nơi gần nơi xa
Đất trời đua nở ngàn hoa
Nhớ ai bướm trắng dạo qua cuối vườn
Mây vương sợi nắng bên đường
Dập dìu lũ khách phố phường xôn xao
Mời xuân cạn chén rượu đào
Cảm thương giọng nói lòng trao nỗi lòng
Thủy chung người vẫn chờ mong
Một đời xuôi ngược bên dòng Hương Giang
Huế ơi sâu lắng dịu dàng
Như câu mái đẩy rộn ràng tim tôi
Bây chừ có Huế đây rồi
Một mai xa cách buồn ơi hỡi buồn
Ai xua mây cuốn về nguồn
Cho tôi cùng Huế đưa hồn vào xuân

NHA TRANG NGÀY TRỞ LẠI

Vẫn là ngọn gió thổi lao xao
Vẫn con sóng biển vỗ rì rào
Vạn thuyền neo đậu bên Xóm Bóng
Cổ Tháp in mình dưới núi cao

Nước xanh soi bóng Hòn Ngọc Việt
Mây lững lơ bay cát trắng bờ
Ai giăng dây nối hai đầu vịnh
Đưa lũ khách về chốn mộng mơ

Người lạc trong chiều theo nhịp thở
Qua hòn đảo nổi quyện hồn thơ
Bóng cây xanh mát từng góc phố
Nối nhịp trùng khơi với bến bờ

Tôi cũng như người nơi viễn xứ
Dạo tìm kỷ niệm mãi từ lâu
Lặng nhìn phố cũ cong theo vịnh
Lòng vẫn say sưa tự thuở đầu.

HOA XƯA

Dạo ấy nhà ai nở lấm hoa
Say lòng lữ khách lúc ngang qua
Vô tình có kẻ len hái trộm
Mang cánh hoa xưa ướp với trà

Sắc úa phai dần bên ấp tách
Hương trà thấm đậm với thời gian
Một chiều vỡ chén đời lữ khách
Hoa héo trà tan giữa ngút ngàn

Nhưng vẫn hồi sinh giữa thế gian
Vẫn thơm ngào ngạt vẫn nồng nàn
Hoa về khoe sắc trong vườn củ
Vẫn mãi say lòng kẻ dạo ngang

Trách chi con bướm bay từ sáng
Vui đậu bên hoa chỉ ít ngày
Cố tình gửi trộm hương ngây dại
Suốt đời vỗ cánh mặc hoa lay.

GỬI NGƯỜI EM GÁI ĐỒNG HƯƠNG

Em mang sắc ngọc hương đào
Từ quê Quảng Trị lạc vào thế gian
Gặp nhau giữa chốn non ngàn
Mên nhau từ thuở trăng tàn cuối thu
Tôi em hai cõi mịt mù
Nhưng cùng một kiếp phiêu du đất trời
Lúc buồn ta gọi nhau ơi
Nhớ nhau ta gọi mấy lời cho nhau
 Gởi về giọng nói hao hao
 Bàn tay còn dính đất màu thôn trang
 Gởi thêm ngày tháng tương tàn
 Xương phơi bãi cát kinh hoàng năm xưa
 Cỏ non Thành Cổ lúa thừa
 Chát chồng xác ngã chiều mưa bom thù
 Lối về Lao Bảo cuối thu
 Quanh co Đường 9 mây mù giăng ngang
 Gởi em những ngọn lá vàng
 Trường Sơn héo rụng khô tàn núi non
 Trăng quê ngày tháng khuyết tròn
 Một thời soi sáng lối mòn đi qua
 Đôi bờ Bến Hải chia xa
 Cửa Tùng dậy sóng hồn ma biên thù
 Giật mình tiếng pháo vu quy
 Hoà theo loạt đạn nổ truy tìm người
Gởi em rộn rã tiếng cười
Sông quê mở hội tháng mười đua ghe
Trăng thanh gió mát đêm hè
Tiếng chày thôn nữ điệu vè du dương
Lung linh phượng đỏ sân trường
Dập dìu áo trắng trên đường em qua
Gởi theo góc nhỏ sân ga
Ngôi đình mái chợ cây đa bến đò
Cảm thương những buổi hẹn hò
Say sưa bãi cỏ chuyện trò đêm xưa
Quán nghèo núp dưới cơn mưa
Mỗi chân đường cát nắng trưa gió Lào
 Gởi người bao nỗi xôn xao
 Hẹn ngày quay lại cúi chào đất quê

Thương câu “ruộng cũng có lẽ”
Con chim nhớ tổ bay về từ xa
“Thôi về ta tắm ao ta
Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn”.

THỜI GIAN VÀ KHOẢNG CÁCH

Em có biết thời gian và khoảng cách
Đã làm ta xơ xác héo hon gầy
Thời gian ơi, sao không là một thoáng?
Khoảng cách đời đo đủ những gang tay.

Em đã lỡ ru hồn ta ngây ngất
Cho ta say thiếp lặng đã bao ngày
Xin hãy đến lay tấm lòng động đập
Dù một lần rời vội vã đi ngay

Dòng thời gian đưa đời theo năm tháng
Mộng có tàn như những vạt mây trôi
Em có đến thuở đất trời nắng hạn
Hay vô tình bỏ mặc chỉ mình tôi.

MỘT THOÁNG DÒNG SÔNG

Chiều ấy đi qua một dòng sông
Tôi như chim én giữa muôn trùng
Một đời bay mãi đôi cánh mỗi
Muốn đậu bên bờ soi bóng sông

Làn nước trong xanh, trời mênh mông
Để tôi nhớ mãi đến vô cùng
Sông ơi chảy suốt bao năm tuổi?
Mà vẫn hòa chung ánh mây hồng

Dòng nước trôi về, chim bay xa
Ân tình chẳng lẽ sẽ phai pha
Có tìm chiếc lá mùa thu ấy
Rũ xuống sông xưa bóng nguyệt tà

Chiều nay thoáng thấy dòng sông rộng
Trong trí mơ hồ nước chảy qua
Tôi thả hồn tôi vào trong mộng
Tìm giữa sông xưa chút mặn mà.

NỖ NIỀM XA XỨ

Ngày ấy tôi đi tuổi đã tròn
Một đầu gánh chiếu một đầu con
Xa quê chẳng biết tìm đâu đến
Chỉ biết lần theo những lối mòn

Tôi bỏ bờ tre cuối dặm xa
Bôn ba khắp những nẻo sơn hà
Một chiều mỗi gót mơn về lại
Thăm mái tranh xưa có mẹ già

Về ngắm cánh đồng thơm mùi rạ
Được mùa chẳng đủ lúa nuôi dân
Giêng hai nhờ cấy thêm khoai sắn
Tháng tám con đê ngập nước dân

Thăm lại dòng sông chảy qua làng
Trưa hè thuở trước tắm bơi ngang
Nước trôi đưa những con thuyền gỗ
Chẳng biết về đâu lướt vôi vàng

Nhìn dãy Trường Sơn nằm duyên dáng
Chân ngâm cát trắng đỉnh ôm mây
Dân tôi nương tựa bao ngày tháng
Núp đánh hung tàn đuổi giặc Tây

Về nằm phơi nắng trên cát mịn
Sóng biển xô bờ bọt trắng tan
Làm sao quên được chiều trên bãi
Ngồi đếm thuyền nan đậu xóm chài

Tôi ghé về thăm mái đình xưa
Vẫn còn rêu phủ những mùa mưa
Cây đa lá rụng thêm vàng úa
Bến nước in soi những ngọn dừa

Áp ủ giữa dòng nổi say sưa
Ôm quê ngủ mãi vẫn chưa vừa
Nằm mơ có được thêm lần nữa
Bóng mẹ đi về những sớm trưa

Tôi lớn từ quê có cánh đồng
Chóng khôn vì tắm nước dòng sông
Buồn vui do núi và biển rộng
Có được hôm nay bởi khôn cùng.

PHÚT HOÀI NIỆM

Ta mơ một sớm khung trời ấy
Vạt áo làm khăn lau mắt em
Làm đóa hoa quỳnh khuya nở muộn
Ngoài sân lặng lẽ với đêm đen

Vẫn muốn em như làn gió thoảng
Những chiều thổi nhẹ mát làn da
Hương bay về khắp nơi vô tận
Quyến rũ vành môi nét đậm đà

Nhưng rồi tất cả bao hoài niệm
Chảy suốt qua tim đọng giữa đời
Nhu làn mây cũ thường bay tới
Hóa đám mưa nguồn lấp biển khơi

Giữa trời tím ngắt cao vời vợi
Thả nỗi niềm riêng bay thật xa
Hãy thôi cất dấu bao mong đợi
Những ước mơ đầu những thiết tha.

EM ĐẾN

Em đã đến lay lòng ta thức dậy
Sau đêm dài mê ngủ thiếp ngất ngây
Em đi ngang làm tim ta run rẩy
Để ta say sướt mướt suốt phương này

Em vừa đến gõ mạnh hồn động đậy
Lúc ta nằm chết lạng giữa thiên thu
Em làm gió thổi qua vùng bất tận
Cho bao năm vọng mãi tiếng vi vu

Em cũng đến khi ta vừa thắm mệt
Đôi bàn chân dẫm nát những mầm gai
Em trải rộng trên đường bao êm ái
Đưa ta qua đến tận cửa lâu đài

Mai em đến ru đời ta man dại
Ngàn năm sau hóa kiếp một con người
Em thỏa chí gào la vang tiếng động
Đưa ta về với tuổi chớm đôi mươi.

EM ĐI

Tôi gởi mảnh hồn theo bóng mây
Mờ che vạt nắng giữa phương này
Thương người đi biệt nơi xa xứ
Bao tháng ngày sau nỗi nhớ đây

Ai đã làm mưa rơi qua đây
Sao nghe lạnh buốt tấm lưng gầy
Xa xôi em có thường nghe thấy
Những nỗi u hoài vẫn bủa vây

Tôi gói tình tôi từng trang thư
Hằng đêm ngồi trút nỗi suy tư
Em đi dạo ấy tôi còn nhớ
Giây phút từ ly chẳng tạ từ

Nhìn bóng thuyền trôi sang bên sông
Từng đêm nước lặng sóng bành bồng
Âm thầm vỗ nhẹ đau lòng bến
Rụng trái sầu rơi theo hư không.

VẪN CÒN

Vẫn còn duyên nợ trả vay
Vẫn còn ánh mắt thêm say ân tình
Một khi mình chỉ một mình
Thương người lẻ bóng hành trình suốt đêm
Vẫn còn giây phút êm đêm
Nâng niu vạt áo bên thêm gió bay
Vẫn còn nhớ những tháng ngày
Còn đường lá đổ nơi này năm xưa
Những chiều hò hẹn đón đưa
Vẫn mơ chiếc bóng sớm trưa đi về
Vẫn còn giữ vẹn lời thề
Với tôi lòng vẫn một bề thủy chung.

HÒ HẸN

Ta muốn hẹn em về bên quán nhỏ
Nơi khu vườn một thuở mới gặp nhau
Nghe ngọn gió thì thâm lời mật ngọt
Phúc say sưa lay rụng những buồn đau

Buổi hò hẹn có bao giờ mới đến
Ta ngồi chờ lượm nhặt nỗi cô đơn
Hàng cây cũ xác xơ chùn lá rụng
Bức tường xưa loang lổ nhạt màu sơn

Thôi cứ hẹn và em càng lỡ hẹn
Trăm năm sau chưa vẹn kiếp con người
Mai có đến mang theo niềm uất nghẹn
Cho nhau cùng nối tiếp cuộc rong chơi.

HÀ NỘI TRONG TÔI

Hà Nội ơi! Mùa xuân về phơi phơi
Thêm tuổi đời tôi thăm đất Thăng Long
Những hàng cây vươn mình xanh ngổ phố
Bao đời thay vẫn chung thủy một lòng

Mặt Hồ Gươm nước ngàn thu yên lặng
Lung linh soi bóng tháp giữa đất trời
Gió Hồ Tây mây vương chiều Trần Quốc
Nắng Ba Đình rực sáng trái tim tôi

Xứ hùng thiêng bao ước mơ vời vợi
Qua thăng trầm đẹp quá những vần thơ
Hoa vẫn nở, làn môi thêm rạng rỡ
Suốt thiên thu đến tận mãi bây giờ

Thăng Long ơi! Tôi yêu người muôn thuở
Yêu thương từng trang sử, những bàn tay
Lòng xao xuyến, mỗi lần mùa lá rụng
Phố năm xưa đáng đợi vẫn bao ngày

Nước sông Hồng phù sa màu huyết thống
Lấp bồi thêm trù phú nước non tôi
Hà Nội ơi! Những mùa xuân tiếp nối
Bao ân tình đất củ mãi sinh sôi.

ĐÊM TRĂNG QUA PHỐ

Đêm về trăng dạo soi quanh phố
In bóng hàng cây sáng con đường
Mặt nước hồ say nằm yên lặng
Lung linh như ngọc giữa vô thường

Người ngủ vô tình sau khung cửa
Ôm trăng quấn quai những đêm qua
Khuya nay xuống núi cùng mây trắng
Bỏ lại trần gian nét nở nà

Ai đợi bên thềm lòng rỉ rã
Âm thầm đưa tiễn bóng trăng mờ
Hằng Nga trút nỗi niềm lưu luyến
Như vẫn nhìn tôi mãi hững hờ

Sương xuống trắng mờ bên ngõ chợ
Tha hồ dưới bến gió đùa trăng
Canh khuya ai thức cùng đêm trắng
Chắc chỉ mình tôi với chị Hằng.

GẶP LẠI NGƯỜI XƯA

Gặp lại người xưa giữa đường xưa
Ngập ngừng ôm ấp nỗi say xưa
Bâng khuâng vạt nắng khơi nỗi nhớ
Theo tháng ngày xa đã mấy mùa

Đời vẫn vô tình như lá rơi
Xa xôi biệt biệt giữa đất trời
Nào ngờ gặp lại trong phút chốc
Vẫn luyến lưu thêm chẳng muốn rời

Cũng ánh mắt xưa hằng mong đợi
Một đời rạo rục trái tim yêu
Dư âm thuở ấy còn phảng phất
Lặng lẽ sầu vương đọng giữa chiều

Tôi đi em ở ai đưa tiễn
Sông rẽ đôi dòng nước chảy xa
Thôi đừng ray rút đừng lưu luyến
Dù biết duyên kia có đậm đà ./.

VỀ XỨ ANH ĐÀO

Ta tìm đến
giữa muôn trùng vạn dặm
Theo người qua
thăm xứ sở anh đào
Hoa nở rộ
khắp nẻo đường xa thăm
Để ta say
từng góc phố thôn xao

Lòng muốn hỏi
đất trời nơi ta dạo
Hoa đào ơi!
Ai tạo bởi mùa xuân
Bao lần ngắm
cánh tàn bay lẩn thẩn
Vô tình rơi
sao chẳng chút phân trần

Ta muốn gọi
từ không gian tím thắm
Nơi muôn màu
rực rỡ ngút ngàn xa
Mai sau lỡ
không về hoa có nở
Vẫn theo ta
ngào ngạt đến quê nhà

Chút vội vã
xin chào em xứ lạ
Dẫu một lần
Đâu phải dễ phôi pha !.

CÔ ẤY

Cô ấy năm nay lớn thật rồi
Má hồng tóc quấn đơm son môi
Quần loe áo hở nai nịt thắt
Duyên dáng kiêu sa một thiếu thời

Cố ấy dạo này thường đi hội
Dường như e cũng sắp có đôi
Đám trai bên xóm môn mê tới
Có lẽ ngày vui đến mấy hồi

Bất chợt cô rời xa quê nội
Mất hút về theo chôn thị thành
Trai trẻ bên làng vẫy nhón nháo
Xóm buồn vắng lặng những đêm thanh

Như lá trên cây rụng khỏi cành
Tháng ngày đi biệt lướt trôi nhanh
Nếu mai cô ấy còn quay lại
Chắc nữa đầu tôi tóc hết xanh.

EM BÁN HOA TƯƠI

Em bán hoa tươi phía bên đường
Hoa đâu lắm thể đượm sắc hương
Ai gom những đóa từ muôn dặm
Góp nhặt đem chung giữa phố phường

Có phải em như loài cảm chường
Một đời e ấp nhụy vàng tươi
Người qua mỗi sớm tha hồ ngắm
Hoa vẫn hồn nhiên nở nụ cười

Em bán hoa ơi! Dáng tuyệt vời
Long lanh trong mắt bóng hoa rơi
Bồng bênh mái tóc hương phấn nhạt
Phăng phất trong tôi suốt một thời

Mai lỡ mùa mưa chưa về tới
Nắng khô héo rụng hết hoa tươi
Em thôi ngóng khách bên đường củ
Lòng sẽ buồn hiu bởi vắng người.

THUỞ MỘNG MƠ

Ngày ấy em qua trước cổng trường
Tay ôm cặp sách mắt đưa hương
Em làm tôi ngã theo gió nhẹ
Thổi má thêm hồng áo lấm sương

Xao xuyên lòng tôi nỗi nhớ thương
Qua bao mùa phượng nở bên đường
Mộng đời khép giữa mùa thu chết
Ngọn lá buồn rơi bao vắn vương

Tôi em biên biệt xa muôn hướng
Không hẹn nên duyên chẳng đợi chờ
Mỗi mùa trước cổng hoa phượng nở
Nhắc nhở tôi về thuở mộng mơ.

ĐÊM VỚI TRĂNG

Đêm thức say đùa với bóng trăng
Ta ngồi dưới bên ngắm chị Hằng
Trần truồng da dẻ xinh như ngọc
Mình trăng khiêu gợi chút lố lãng

Ta vói qua bầu trời tĩnh lặng
Tha hồ ve vượt ánh trăng mơ
Canh khuya em xuống sau lưng núi
Ta đắp sương đêm ngủ dật dờ

Bao mùa sau đến ai có nhớ
Những lần ta đã, với Hằng Nga
Vẫn không quên được đêm thanh vắng
Uớc hẹn cùng trăng, dẫu xé tà.

MỘT THỜI

Từ dạo ấy, người rời xa xóm nhỏ
Xuôi theo dòng biển biệt cuối mùa thi
Sân trường vắng, lòng càng thêm vắng vẻ
Những chiều mưa trơn trượt lối ta đi
Chút uất nghẹn, vẫy vùng trong bi lụy
Mộng tàn phai khi chưa nói câu gì
Chưa ước hẹn nên người đâu có biết
Vẫn vô tình như gió thoảng mây trôi
Góc trường xưa sót lại chỉ mình tôi
Dòng lưu bút từng trang lời già biệt
Tờ giấy trắng, áo em màu tuyết trắng
Phút xa cách để ngàn đời vắng lặng
Trăm năm tìm trôi dạt mãi về đâu
Khung gian củ, một thời thơ tuyệt diệu./.

VỀ NGẮM HƯƠNG GIANG

Ta về ngắm lại một dòng sông
Nước vẫn trong xanh giữa mịt mù
Hương Giang soi bóng cầu Gia Hội
Bến củ trắng thanh chiếu mạn rồng

Thuyền lướt nhịp nhàng xua tiếng động
Say sưa giọng hát khúc Nam Bình
Lung linh mặt nước miền Hương Ngự
Ai thả đèn trôi cõi lặng thinh

Cầu nối đôi bờ đưa em sang
Nghiêng nghiêng chiếc nón dưới nắng vàng
Gió ru lay nhẹ tà áo tím
Để kẻ ngang sông chút ngõ ngang

Khúc ruột một đời nước chảy qua
Sông xanh tắm mát dải sơn hà
Phù sa góp nhặt nuôi hồn đất
Còn mãi với người chẳng muốn xa.

MẸ HIỀN

Mẹ là dải đất phì nhiêu
Rì rào gió mát bên chiều du dương
Mẹ là trăm nhớ ngàn thương
Là kim chỉ hướng dặm đường con đi
 Gian lao chẳng quản nề chi
Bao la lòng mẹ sánh bì biển khơi
 Cao hơn mây giữa lưng trời
Nhu trắng lặng lẽ sáng ngời đêm đêm
 Mẹ là khúc hát êm đềm
Nụ cười giọng nói dịu mềm thiết tha
 Mong chờ mòn mỏi ngày xa
Con thơ khôn lớn mẹ già yếu hơn
 Nghĩa tình chảy suốt trường sơn
Một đời nhớ mãi công ơn mẹ hiền

VỀ HUẾ

Ai có ghé, xứ thần kinh thơ mộng
Nhấn Huế xưa, tôi lại muốn quay về
Vàng trắng củ soi dòng Hương muôn thuở
Khúc sáo lòng da diết nỗi mê mê

Cùng lũ khách viếng thăm đền Thiên Mụ
Phía xa mờ mây trắng núi non xanh
Mùa ve hát trên cành thơm trái chín
Tháp vương cao cho nòi giống an lành

Trưa hóng gió bên đôi lãng Tụ Đức
Ngàn thông reo ru phiến đá chát chông
Nước hồ sen thấm buồn chân cỏ mộ
Mặt trời phơi pho tượng chốn hư không

Phút lặng lẽ giữa Hoàng Cung lỏng lộng
Vẽ nguy nga tráng lệ bóng vương triều
Bức trướng gỗ trăm năm mờ nét chạm
Thành quách xưa thêm tuổi, phủ thêm rêu

Đêm trăng sáng râm ran câu mái dầy
Bóng thuyền xuôi chớ xuống điệu Nam Ai
Sông Hương chảy thơ tuôn tràn nốt nhạc
Vạt sương trời đắp nửa đỉnh Thiên Thai

Thả nhịp bước trên đường về Vĩ Dạ
Ngắm vườn xanh khóm trúc bóng che ngang
Lòng tưởng nhớ một người thân quần quai
Ôm trăng nằm êm ái giữa thôn trang

Yêu thương Huế cơn mưa dầm rét đậm
Đề bốn mùa hoa trái kết thành thơ
Huế đẹp mãi với người đi kẻ đến
Chung thủy, chân tình, ấp ủ trong mơ./.

CON ĐÒ SÔNG CỬ

Đò ai rẽ sóng lướt qua ngang
Giữa khúc sông xưa dáng dịu dàng
Có chở tôi về trên bến đậu
Để cùng soi mặt bóng Hương Giang

Ngọn sào cắm đợi đêm trăng sáng
Mái cổ chùa xa nép dưới sương
Lung lay đôi mạn làn sóng vỗ
Thồn thức hồi chuông giữa dặm trường

Ghé bến Kim Long nâng chén rượu
Mơ màng chiêm ngắm bóng giai nhân
Hàng cau duyên dáng vươn cao vút
Che mát lang quân dạo cõi trần

Đò gác mái chèo khách dừng chân
Núi non thanh vắng nước trong ngần
Buổi trưa hóng gió đời Vọng Cảnh
Xao xuyên bên bờ những nụ xuân

Gió lặng đò neo ngắm Đông Ba
Chở theo vị ngọt buổi Hương Trà
Dáng ai ngồi giặt bên Đập Đá
Để khách say lòng chẳng muốn xa

Trưa sớm bên sông, đêm trên bến
Nắng mưa đưa đẩy những mùa trôi
Voi đây xuôi ngược theo dòng nước
Đò vẫn hồn nhiên giữa đất trời./.

ĐÔI BÀN TAY MẸ

Đôi bàn tay của mẹ
Nâng nhẹ cả đời con
Mười ngón tròn xinh xắn
Theo năm tháng héo mòn

Đôi bàn tay ôm gọn
Gọt dũa cả đất trời
Một thời con thơ mọn
Dịu dặt buổi rong chơi

Ngày nắm tay hướng tới
Lớp học buổi đầu tiên
Mẹ về bao mong đợi
Dấu kín nỗi niềm riêng

Ôi bàn tay màu nhiệm
Thương trao nét dịu hiền
Giữa lòng con hiển hiện
những ngón vẫn còn nguyên

HẸN CÙNG VỚI HUẾ

Tôi sẽ quay về, thăm lại Cố đô
Ngắm bóng trăng thanh, nghe khúc Nam bằng
Tiếng sáo quyện, bên dòng Hương da diết
Bao ngày xa, phố cũ dáng mơ màng

Tạm biệt Huế, giữa mùa thu tuổi mộng
Suốt nửa đời lạc bước chốn ngàn phương
Lòng ôm ấp, hoài mong về cố xứ
nhớ một người từ dạo mới yêu đương

Tôi sẽ trở về, tìm kỷ niệm xưa
Vỹ Dạ Đông Ba, qua những chiều mưa
Bên Đập Đá, Vân lâu hay Bến Ngự
Em ở nơi mô, từ đó đến chừ

Thương lắm con đò, neo đậu bến sông
Mãi ngóng chờ ai, trên nước phiêu bồng
Bóng dáng mẹ ngồi, ru đàn em nhỏ
Bao tháng ngày qua, lòng mãi mòn trông

Huế ở lại, ôm đất trời thơ mộng
Để người đi, xao xuyên cố hương ơi
Em giọng nói, trên làn môi dịu ngọt
Chẳng nơi mô có được ở trên đời

Xin thăm hẹn, một ngày mai với Huế
Tôi sẽ về, ấp ủ mối tình quê
Bên bếp lửa, có cô em người chị
Huế yêu ơi! Vẫn còn đó câu thề.

HẸN VỀ QUĂNG TRỊ

Tôi xin hẹn, một mai về Quăng Trị
Thăm dòng sông, bãi cát với làng quê
Thương mảnh đất, một thời nuôi tôi lớn
Thuở ấu thơ, hôm sớm vẫn đi về

Quăng Trị ơi, quê hương và nguồn cội
Mới vừa xa, mà lòng nhớ khôn vơi
Làm sao quên, những chiều nơi xóm nhỏ
Ngày ra đi, xao xuyến mãi trong đời

Bờ tre củ, con gió nồm mát rượi
Thổi hiu hiu, từng vạt cỏ xanh non
Đất Hải Lăng, con đê nằm ngăn nước
Bến Cây Da, đò ván mạn trơ mòn

Mối tình xưa, thuở yêu đầu lưu luyến
Mộng chưa tròn con nước rẽ chia đôi
Thạch Hãn ơi! buồn khơi dòng Vĩnh Định
Người thương tôi, em biên biệt mô rồi?

Nước giếng quê, một thời tôi tắm gội
Phố Đông Hà, nắng khét bụi khe Sanh
Buổi Chợ Phiên, chóng tàn bao nuôi tiếc
Khát khao lòng, Cam Lộ bát chè xanh

Đêm Gio Linh trùm chăn trời mưa lạnh
Bến Hải buồn, hoang vắng bãi bồi xa
Thời khói lửa, đất nghèo chia đôi nữa
Thương mẹ cha lặn lội chốn quê nhà

Ba Lòng ơi, xuôi đò về Cửa Việt
Ngắm trùng khơi, Côn Cỏ sóng xô bờ
Em gái nhỏ, giữa trưa ngồi vá lưới
Tái tê tôi, dạo ấy đến bây giờ

Tôi sẽ viếng, thấp nén nhang đầu mộ
Nghỉ ngút buồn, Thành Cổ phút thiêng liêng
Đêm rục sáng, hàng lớp người ngã xuống
Cho đất lành, xanh trái nước nhà yên

Quăng Trị ơi, Hỡi ai từng đi biệt
Mới hay lòng da diết nỗi hoài mong
Giữa tim tôi Quê hương ngàn ước vọng
Hẹn một mai con nước sẽ xuôi dòng./.

MỘT THÓANG ĐÊM SAY

Hãy uống cùng ta chén rượu mời
Tiếc chi nữa cuộc để say chơi
Ngất ngây từng giọt mùi men đắng
Ngắm cốt xương tan hóa rã rời

Hãy thả hồn xuôi về bến đò
Ta mời chạm cốc suốt đêm nay
Một mai mê ngũ bờ trắng mộng
Quên chuyện buồn vui chôn đọa đày

Rượu rót đầy ly bầu cạn đáy
Ta ngồi uống nốt vụn ngày xuân
Đêm say đắp tấm thân quần quai
Một thoáng trăm năm hiện đến gần

NỖI BUỒN MẤT MẸ

Con có mẹ, như cánh diều căng gió
Như nước sông, êm ả lững lờ trôi
Một ngày kia, bỗng đất trời tăm tối
Mất mẹ rồi tôi lạnh lẽo đơn côi.

Thăm cúi xuống nghe ngàn điều trần trời
Lúc ngẩng lên trăm cô quạnh u sầu
Le lói sáng xa mờ ngôi sao xấu
Mái đầu thơ lẽ bóng khóc đêm thâu.

Lòng nức nở, buồn đau ngày mất mẹ
Đến ngàn sau, tê nhói mãi trong tim
Như ngọn nến một lần con tắt lịm
Đời bơ vơ con chẳng biết đâu tìm.

Thời mất mẹ, đất trời thăm thẳm tím
Ôn cru mang, tình nghĩa mãi sắc son
Dòng nước mắt xối mòn quanh áo mộ
Giữa lòng con nguyên dáng mẹ đang còn./.

MỘT SỚM MAI

Sớm mai ngắm vạt nắng vàng
Trong mây duyên dáng dịu dàng bóng em
Ngẩn ngơ giữa cảnh thân quen
Nhớ ai ai nhớ, buồn chen nỗi lòng
Em về nơi bến đực trong
Để người ở lại chờ mong một người
Duyên xưa thắm đượm môi cười
Tình xuân đẹp tuổi đôi mươi một thời
Ai đem từng giọt mưa rơi
Đưa người sang bên không lời từ ly
Tháng ngày mờ dấu chân đi
Sao nghe còn vấn vương chi giữa đời
Sớm mai tận chốn xa vời
Vẫn làn mây trắng giữa trời ngàn xưa./.

NGÒAI HIÊN VẮNG

Nhìn qua khe cửa, ngoài hiên vắng
Lẽ bóng trăng soi, nhạt ánh đèn
Thầm mơ ai đó, ngang trước ngõ
Đem mảnh tình riêng, đặt cạnh bên

Ngọn gió mùa xa, vẫn lặng êm
Mang lời hẹn ước, thổi vào đêm
Buồn song cửa vắng đời thiếu phụ
Lòng hắt hiu thêm trước cổng thêm

Người xa từ lâu, nay còn đâu
Sao không về chớ nốt ưu sầu
Nửa khuya ai đợi, hoa quỳnh nở
Có thấy đầu hiên, thắm một màu

Đêm hé cửa nhìn, nơi vắng lặng
Bên thềm âu yếm gió và sương
Ta nghe ghen với, loài cỏ dại
Một nửa mê mê, nửa chán chường./.

XUÂN MỚI

Xuân đến xuân đi, giữa đất trời
Để người nhớ lắm, dáng xuân ơi
Bao mùa giữ trọn, lời ước hẹn
Nay đã về đây, với cuộc đời

Mời xuân nhập cạn chén cùng tôi
Một mai duyên nợ kết thành đôi
Say sưa ngủ giấc trong vườn mới
Rộn rã đào mai đã nở rồi

Nắng vẫy chào xuân vừa đang tới
Chen chân góc phố chật niềm vui
Chúc mừng năm mới, mừng thêm tuổi
Nội ngoại sum vầy khách tới lui

Rồi đây chim én qua đầu núi
Để giữa đất lành lá vẫn xanh
Âm thầm tôi gọi tên mùa cũ
Lặng lẽ vườn em trái trĩu cành

DÒNG SÔNG QUÊ CŨ

Có một dòng sông một thời thơ ấu
Mặt nước long lanh trong suốt vô ngần
Những chuyến đò chiều chở nặng nghĩa ân
Bến cũ quen chân mỗi lần theo mẹ

Thuở bé qua ngang đôi bờ lặng lẽ
Giờ đây quạnh quẽ vắng mẹ đi về
Một nỗi niềm riêng một khúc sông quê
Bóng dáng con đê nằm chờ con lũ

Những tháng ngày trôi nổi lòng ấp ủ
Dòng sông quê cũ chảy mãi trong tôi
Giữa chốn xa xôi kiếp người bươn chải
Nước vẫn về xuôi thấm mát quanh đời./.

NGƯỜI XA BÊN CŨ

Từ dạo không còn em qua bến
Chiều buồn soi bóng mặt sông trôi
Vấn vương trải rộng đôi bờ đất
Còn lại mình tôi với bãi bồi

Nước chảy vô tình chia hai lối
Bờ xa hiu hắt ngọn đèn chong
Bơ vơ tôi lội miền sông cạn
Không biết về đâu, lạc giữa dòng

Tôi hiểu em đi chẳng bận lòng
Bởi rằng duyên nợ kẻ như xong
Ngày sau có gặp, không quen biết
Thôi hết ưu sầu, hết đợi mong./.

VỮNG TÀU NGÀY EM ĐẾN

Mai có xuôi về thăm phố biển
Mời em ghé lại Mũi Nghinh Phong
Vòng quanh Núi Lớn khi chiều xuống
Sớm ngắm bờ xa buổi nước ròng

Hãy lắng nghe bao lời biển vọng
Tàu xa rẽ sóng vượt trùng khơi
Mây che từng vạt màu trắng mỏng
Đưa khách dạo chơi giọng đón mời

Ngoài bãi dù căng chờ nắng mới
Đợi chiều gió tới thổi diều lên
Hải âu sải cánh từ lạc xứ
Về lượn trên gành cảnh lặng êm

Em hãy cùng ta vui cạn chén
Uống mừng tôm cá cập đầy ghe
Trưa nay tàu chở về bến cảng
Những chuyến hàng mang nặng cỗ xe

Bãi trước uốn mình như bức vẽ
Vỗ về ngọn gió thổi se se
Có nghe thoang thoảng đôi hoa sứ
Phảng phất hương trầm lẫn tiếng ve

Ta mời em ghé bên triền lễ
Chùa đêm khe khẽ khúc chuông ngân
Khuya nay ai thức từ vô tận
Đếm hải đăng xoay mấy vạn lần

Người đến rồi đi lòng vương vấn
Bãi bồi in dấu vết chân quen
Một mai quay lại miền viễn phố
Biển một màu xanh rục ánh đèn./.

VŨNG TÀU MÙA HỘI

Em vừa đến, Vũng Tàu mùa lễ hội
Khi ngày vui nối tiếp những lời ca
Khi đợt sóng, ngàn xa đang về vỗ
Lúc bên đường không chỉ gió và hoa

Em thâm lặng, qua đời duyên dáng quá
Góc công viên tượng đá hoá say nhìn
Màu tóc biếc khoe làn da trắng mịn
Biển in soi trong mắt hiện nguyên hình

Mùa lễ hội, mây bay từ vô định
Theo người về phố cũ muốn hồi sinh
Mùi chuối nướng bên hè thơm trái chín
Bến Đình phơi nắng ấm những bình minh

Con đường vắng, ngang lưng chừng Núi Nhỏ
Chúa dang tay dạo đó đến bây giờ
Bãi Thùy Vân nằm dài bao năm nọ
Vẫn chờ ai ngồi ngó dáng như mơ

Vũng Tàu ơi, mừng vui mùa hội mở
Dọc ngang bờ ai ngóng đợi ai qua
Trời trao duyên cho ta cùng nên nợ
Về đây em, hoan lạc với sơn hà

Mùa hội mở, đất trời như đôi lạ
Vạt nắng loang, hoa lá ngã màu thơ
Người đi nhớ cuối bờ con nước lợ
Vũng Tàu xa trong trí chẳng phai mờ.

CHIẾC KHĂN ĐÓNG CỦA CHA

Người về biên biệt nơi đâu
Đường kim mũi chỉ từ lâu bạc màu
Khăn xưa cha đội trên đầu
Thương bàn tay mẹ ngồi khâu bên chông
Đã qua một thuở mặn nồng
Nay khăn đóng củ vẫn cùng với ta
Bây giờ thiếu bóng mẹ cha
Buồn khơi ngõ vắng người cha mịt mờ
Ai đâu đoán được chữ ngờ
Một giờ sum họp nữa giờ ly tan
Con quỳ dưới nén nhang tàn
Nhớ ngày trẻ dại lên ngàn với cha
Ngậm ngùi đã những mùa qua
chiếc khăn đóng giữa canh tà nên thơ

XA CHỒNG

Xa chồng em có buồn không
Chồng đi vợ ở lòng trông mỗi mòn
Nghĩa tình như nước với non
Vợ đi chồng ở héo hon một thời
Đã se duyên nợ cho đời
Nên em đâu muốn phải rời nữa ly
Kể từ dạo ấy chồng đi
Nhớ ai là nhớ, buồn chi thật buồn
Vu quy chờ giọt mưa nguồn
Thương chồng em đợi mây tuôn về trời

BẾN SÔNG XƯA

Hỏi một dòng sông, một thuở xa
Chờ người sang bên, chuyến đò qua
Tôi theo chân mẹ về thăm ngoại
Em tuổi tròn trăng, dáng nõn nà

Dòng nước hiền hoà, nước chảy xuôi
Người lái đò ngang, mặt sông trôi
Ngoại ngồi sau cửa ru cháu dại
Nắng nhuộm màu sim, nở tím đời

Tôi ở rồi đi, ngày qua vội
Hẹn mùa hội mới sẽ về thăm
Tặng em gái chiếc khăn hồng thắm
Dệt bởi đường tơ của xứ tằm

Bỏ lại dòng sông xa muôn dặm
Những chiều vắng lặng nhớ khôn vơi
Mây bay trắng phủ miền quê ngoại
Đưa mảnh đời trôi, lạc giữa trời

Ngày ấy tôi về nơi bến đò
Cây đa xóm củ vẫn còn đây
Nhưng người em gái tìm đâu thấy
Ông lái đò ngang xác héo gầy

Mặt nước sông buồn khơi sóng dậy
Đời sim tím rụng bóng hoàng hôn
Chiều qua đầu ngõ lòng man mác
Trên bến sông xưa nổi dập dồn.

BIỂN XƯA

Về thăm lại, biển xưa thời trẻ dại
Bước dài trên bãi rộng thưở còn thơ
Con sóng củ xô bờ tan bọt trắng
Vạt nắng loang gió lộng dưới mây mờ

Ta với biển qua bao lần trần trở
Những ngày xa than thở nhớ nhung nhau
Vẫn màu xanh lời rì rào nhắc nhở
Đóa môi cười rạng rỡ đến ngàn sau

Biển xưa ơi! Cùng đất trời nung nấu
Mặt trùng dương muôn kiếp vẫn bao la
Nhu lòng mẹ mệnh mông và cao cả
Mãi âm thầm ấp ủ suốt trong ta ./.

XUÂN ĐI

Lặng nhìn vạt nắng ngang qua
Đường như xuân đã vừa xa mắt rồi
Chén trà đắng lịm môi tôi
Lã loi mây trắng buồn trôi cuối trời
Ước gì nắng ở đây chơi
Cùng ta suốt cả một đời với xuân
Trăm năm dầu cũng bao lần
Vẫn còn vẹn kiếp phong trần dẻo dai.

XUÂN VỘI VÀNG

Xuân đến xuân đi vô tình quá
Bao mùa người vẫn mịt mờ xa
Ta nghe từng nổi xao xuyên lạ
Cứ chảy tràn qua trước cổng nhà

Ngoài hiên giọt nắng rơi lác đác
Ngọn gió bên thềm vọng tiếng em
Vô tình chiếc lá khua xào xạc
Trong mắt mơ màng dáng thật quen

Hỡi ơi dưới bến đàn chim én
Lưu luyến gì đây mãi lượn vòng
Có phải say nhìn ta bẽn lễn
Vì cùng ước hẹn với chờ mong

Năm nay thấy bóng xuân vàng óng
Đôi mắt long lanh dáng dịu dàng
Có lẽ vì chàng đang đứng đợi
Nên nàng vội bỏ kẻ lang thang./.

TẾT CÓ EM

Tết này ta đã có em
Cho nên cũng chẳng bon chen làm gì
Tết ni hơn cả mọi khi
Có em anh muốn làm chi thì làm
Tết nay sung sướng vô vàn
Cái tâm cái xác an nhàn hơn xưa
Có em tối sớm chiều trưa
Anh không dãi nắng dầm mưa tảo tần
Tết ni khoan khoái muôn phần
Nên chi chẳng có gì cần bằng em.

KHÚC TÂM TÌNH NGƯỜI XÂY DỰNG

Ta đi xây những công trình mới
Dựng mái nhà cao, mở con đường
Bắc cầu nối lại niềm mong đợi
Với những vùng quê, những phố phường

Dưới mảnh trời xanh, đất hồi sinh
Nhà cao bao thước, bấy nhiêu tình
Bàn tay âu yếm nền sơn mỏng
Duyên mới khoe mình, dáng quá xinh

Những nhịp cầu trao bao toan tính
Nói bờ em ở với bờ anh
Sông buồn man mác chiều kỷ niệm
Bến cũ đò xưa, cảnh vắng tanh

Phẳng lặng mặt đường đen lấp lánh
Xe qua chở nặng mớ phù sa
Ngắm em áo mặc màu sim chín
Say ngược nhìn theo cuối dặm xa

Mỗi ngày như một mùa xuân lạ
Tiếng động công trường, vọng tiếng ca
Lung phoi trắng giọt mồ hôi mặn
Hiện bức tranh quê nét đậm đà

VÔ ĐỀ

Trăm năm trong cõi siêu hình
Dường như có chút vô tình đã qua
Cũng là một kiếp người ta
Mà sao tìm mãi chưa là của nhau.

ĐÊM NGUYÊN TIÊU

Đêm nguyên tiêu, ngắm phố phường
Chìm trong cõi mộng lòng vương câu Kiều
Ngắm mình như kẻ đang yêu
Nửa phen trong cuộc lăm điều hờn ghen

Đêm nguyên tiêu, ngắm hơi men
Đèn chong trắng toả sáo kèn chen nhau
Lung linh thơ phú muôn màu
Trao xuân trọn buổi lời chau chuốt lời

Đêm nguyên tiêu, rộn khách mời
Ta về vui với đất trời cỏ cây
Bầu thơ chung một kiếp này
Nghĩa tình non nước chất đầy đôi vai.

LỜI NHẮN VỚI TRĂNG

Đêm nay trăng ghé soi ngang cửa
Xin nhớ giùm tôi, chớ nặng tay
Đừng quay chiếc bóng ngay đôi mắt
Hãy để cho nàng ngủ thật say.

Khe khẽ chút thôi, đừng động dậy
Cũng đừng ve vãn mãi quanh đây
Vì tôi e sợ nàng thức dậy
Rồi sẽ ngắt ngậy suốt cuộc này.

Hỡi bóng trăng trần, thân bóng bầy
Chia đôi nửa ấy, để treo chơi
Để khi nàng có thường qua đây
Sẽ thấy, rồi thương nhớ cả đời.

Tôi biết đêm nay nàng đang đợi
Gởi lời, trăng hãy nhắn giùm tôi
Chờ khi non nước khoe sắc mới
Thoả mộng ước rồi, đẹp cả đời.

NGUYỆN CÙNG NON NƯỚC

Ta ra đi, để có ngày về lại
Với quê hương xa ngái vẫn đang chờ
Thuở cất bước, mang theo lời nguyện ước
Câu thề xưa ấp ủ mãi trong mơ.

Ta nghe rõ, từ nghìn trùng cách trở
Tiếng nước non mỗi sớm vọng xao lòng
Hỡi Trường Sơn ! Từ ngút ngàn muôn dặm
Khúc sông dài sữa mẹ chảy xanh trong.

Tổ Quốc tôi! Giữa tim bùng sáng rực
Đã bao đời chói lọi đất Hùng thiêng
Xây tương lai, Người mang gươm mở cõi
Để cháu con vui cảnh nước nhà yên.

Ta ra đi, để có ngày trở lại
Ươm mầm xanh, gương nòi giống Tiên Rồng
Trời biển rộng, lòng chung cùng chí cả
Nguyện sẽ về góp sức với non sông.

DÒNG SÔNG CẠN

Thuyền em lơ lững trên sông cạn
Mấy mùa trôi nổi biết về đâu
Tôi buồn chết lặng bên bờ thác
Có khác gì đâu mấy vạt sầu.

Ta đã mất nhau tự thuở đầu
Từ ngày bến nước vẫn còn sâu
Vắng em trên bãi chiều tắt nắng
Lối cũ đi hiu trắng một màu.

Tôi cũng như em, cũng hững hờ
Chỉ thầm nhung nhớ chút đơn sơ
Cũng mơ nếu có lần gặp gỡ
Để chẳng thờ ơ, chẳng đợi chờ.

Tôi biết bây giờ nơi em ở
Đang mùa khô cạn nước dòng sông
Lòng nghe rĩ rã đôi bờ đất
Từng giọt theo ai chảy xuống cùng./.

CỘI NGUỒN

Ta về từ nguồn cội
Con cháu của Tiên Rồng
Ơn vua Hùng dựng nước
Trăm họ giữ non sông.

Người da vàng máu đỏ
Ngoài Bắc đến trong Nam
Có cùng một giang san
Của chung một nòi giống.

Nước Nam ta thơ mộng
Trải rộng giữa muôn trùng
Xưa trông đồng vang vọng
Khơi chí khí kiên trung.

Ta đi từ nguồn cội
Nối tiếp bậc anh hùng
Gương Thiên Vương Phù Đổng
Bà Triệu với Quang Trung

Thương mảnh đất ung dung
Cho ta từ nguồn cội
Có tiếng mẹ ru hời
Lũy tre từng che chở

Cội nguồn từ hơi thở
Nơi để nhớ ngàn đời
Ơi quê hương vời vợi
Trong tim rực sáng ngời./.

TÌNH BIỂN

Qua bao năm một màu xanh thăm thẳm
Mãi vỗ về muôn đợt sóng âm vang
Ta có biển hằng trăm lần xao xuyến
Buồn vui chung những bãi cát râm ran.

Biển gọi ta chút ân tình bè bạn
Đã từ lâu vẫn chung thủy một lời
Khi xa cách nghe lòng bao cánh nhận
Vẫn nhịp nhàng bay lạng chốn mù khơi

Biển xanh ơi! Một đời còn mong đợi
Cánh buồm xuôi chở gió cuốn vô bờ
Người với biển, hỡi cuộc tình diệu vợi
Vẫn cùng nhau vạn kiếp chẳng phai mờ./.

HỌC TRÒ NGHÈO

Thuở làm người đi học
Mới vào lớp ngày đầu
Mẹ về lòng muốn khóc
Khờ khạo biết gì đâu !

Thầy gọi hỏi một câu
Khoanh tay lời ấp úng
Vui buồn và lúng túng
Đứng lặng chút thật lâu

Nỗi ngập ngừng che dấu
Mừng áo mới mẹ mua
Rụt rè con bướm đậu
Đâu có dám nô đùa

Nhà cậu nghèo một thuở
Vớ cũ dép đứt quai
Mẹ khuyên con xài đỡ
Nhớ gắng học thành tài

Đường về nhà xa ngái
Đói hái trái bên nương
Mùi hương và vị ngọt
Rớt xuống giọt vô thường

Thêm no nhờ khoai sắn
Tập viết trên đất cần
Bàn tay non sạm nắng
Lạnh đắp chiếu thay chăn

Ơn cha mang sâu nặng
Nghĩa mẹ lớn chất chồng
Muốn nên người phải gắng
Cay đắng ắt thành công

Nhà nghèo mà ung dung
Thương cánh đồng, trang giấy
Cậu học trò lớn dậy
Đạo ấy buổi khôn cùng./.